

[Knut Jespersen.]

kapitalistiske verden. Vi ved jo nemlig, at hvis man optræder, sådan som den nuværende regering gør og den forrige gjorde, på et traditionelt grundlag, ja, så er det traditionelle grundlag det, der modsvarer selve systemets interesser. Og hvad vil de forlange af det høje ting? Hvad er det ØK vil? A. P. Møller? Andre store koncerner? De vil forlange, at omkostningsniveauet skal ned. Men det drejer sig jo her om arbejdslønnen. De vil forlange, at man skal holde tilbage på forbruget for at stimulere konkurrenceevnen; de var meget interesseret i og tilfreds med, at man greb ind imod det, man med et meget krævende ord har kaldt for frie forhandlinger.

De er heller ikke modstandere af sænkning af forbruget og sænkning af sociale ydelser. Og så ved de samtidig, fordi de jo også har deres informationer, at kapitalismens krise omfatter hele systemet, og at det eneste, der vokser ud over priserne i ethvert kapitalistisk land, er selve arbejdsløshedens forbandelse.

Det var jo ikke nødvendigt, at man havde fulgt denne blinde vej. Vi advarede. Andre advarede. I socialdemokratiet var der venstrekræfter, som sagde, om ikke det var farligt bare at iføre sig denne kåbe: besværg kapitalen, men administrer alligevel ud fra dens interesser.

Nu har vi altså nogle af resultaterne. Vi blev fanget af krisen, og vi blev bundet til krisen.

Hvordan ser det så ud i den verden, de skiftende ansvarlige har knyttet Danmarks og vores skæbne til? I Vesteuropa, i USA, i Japan? Hvad er det fælles træk? Det er, at arbejdsløsheden stiger, medens industriproduktionen og investeringsaktiviteten falder.

Finanstidende, om hvem man næppe kan påstå, at de er venlige over for kommunisterne, regner med en total nedgang i den kapitalistiske produktion i år på mellem 8 og 10 pct. Vi tror, at dette tal bliver lidt højere. Arbejdsløsheden i USA er nu på 7½ mill. I fællesmarkedet er der over 5 mill. ledige mennesker svarende til den samlede befolkning i Belgien eller til, at fællesmarkedet har et helt land, der lever en unormal tilværelse, nemlig i arbejdsløshedens ruiner.

Om Vesttyskland kan man måske, hvis man har lidt god vilje — og det har vi jo —

sige, at det har klaret sig nogenlunde inden for fællesmarkedet. Men det hænger jo sammen med, at det i 1974 brød sin tradition og gav sig til at samhandle med Sovjetunionen og har noteret en stigning i sin samhandel dér med 58 pct. Alligevel har det fået problemer. Betalingsbalanceunderskuddet har det vanskeligheder med, det er dog ikke på 70 mia dollars som i USA, og deres arbejdsløshedstal har nu passeret 1 million.

Vi ved også, at selv om de har holdt lidt igen på priserne — vi er jo et af de lande, der ligger i toppen — noterer de sig for en stigning, der ligger på lidt under 10 pct., medens Danmark sammen med den øvrige verden ligger betydeligt over 10 pct.

Over for dette trøstesløse billede vil jeg gerne spørge det høje tings damer og herrer: tror man da virkelig, at disse problemer kan klares, hvis vi siger til fru Sørensen, fru Christensen og fru Jensen: hold igen på jeres timeløn, giv lidt afkald på at forbruge noget, vi skal konkurrere os ud af den situation.

Enhver ved, at det ikke passer. Enhver ved, at kapitalismens krise også er en købekraftskrise, fordi man ikke kan købe i den udstrækning, ens behov nødvendiggør det. Enhver ved, at alle kapitalistiske lande søger at eksportere deres krise. Vesttyskland eksporterer den til os, Frankrig til os, vi til Vesttyskland og Frankrig, men resultatet er, at for de små lande bliver det tifold værre bagefter.

I stedet burde man have sagt, at denne finanslov og dens ændringsforslag ikke bør tilpasses en ulykkelig situation skabt af kapitalhavernes system. Den bør derimod tilpasses menneskets behov med det formål at sikre, at mennesket får forrang i den sociale omsorg, i beskæftigelsen og i udviklingen af kulturlivet, uddannelse og den menneskelige omsorg overhovedet. Det kunne man have begyndt ved at give en håndsrekning til en bedre forbrugerevne på hjemmemarkedet. Og alle vore forslag har jo det fælles, at vi vil have en omlægning af købekraften i Danmark, vi inddrager den fra storkapitalen, fra profitterne, fra de skattefrie milliardærer, vi inddrager den fra militarismen, vi tager dér, hvor det er uproduktivt og vil have, at alle de mange skal stimulere vores land på en sådan måde, at beskæftigelsen kommer i gang.

Vi synes, at man overalt i lovgivningen